

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XL

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ — 1990 — JULY-AUGUST

Ч. 395

Синьо-жовтий прапор, посвячений на площі св. Софії, люди несуть, щоб підняти перед будинком міської ради міста Києва.

Київ, Україна, 24 липня, 1990 р.
Фото: Віктор Педенко, мол.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

В США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: **М. МОРОЗ**

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

Редагує Колегія:
Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник, Л. Павлюк,
О. Харченко, В. Корець.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

3253 Lakeshore Blvd. W.,
Toronto, Ont. M8V 1M3

Це число редагував О. Харченко

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	20.00	доларів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.		
В Австралії	13.50	дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.		
В Англії і Німеччині	14.50	дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.		
В усіх інших країнах Європи	13.50	(америк.)
Ціна одного примірника: 1.35		
В усіх країнах Південної Америки	12.00	дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)		

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — О. Гай-Головко, Т. Петриненко, Л. Ліщина, Н. Панчук, А. Шкурко. Звернення РУХУ. О. Гай-Головко — Дещо про себе. В. Євтушенко — Український рок-фестиваль в Торонто. ОКО — Хортиця; Поставмо пам'ятник Г. Китастому. Одумові сповнилося 40 років. А. Лисий — Два візитори. О. Клепач — Полтавський вечір. В. Біляїв — Сусіди. Інформативний лист капелі бандуристів. О. Харченко — Фундація ім. Я. і М. Шафранюків. В. Лукаш — Академік Гродзінський; Концерт К. Стеценка. Родинна хроніка. З життя ОДУМ-у.

Олекса ГАЙ-ГОЛОВКО

РОЗПУКА

У полі тім, де в грі шаленій
Кружляє вітру дикий свист,
Стоїть, націлившись на мене,
Супутник мій — енкаведист.

У лісі темнім, де в розвої
Снується жовтий падолист,
Стоїть з наганом надо мною
Мисливець мій — енкаведист.

У хаті білій, де серпанку
Шовковий спокій тихо звис,
Вже дулом напина фіранку
Убивець мій — енкаведист.

Ніде нема святої волі,
Ніде бажаної нема!
У лісі, в хаті і у полі —
Тюрма.

Київ, 1938

**

Вже скоро гнів наш вихром загуде,
Що в горні серця розгорявся змалу,
В шматки розірване, на землю упаде
З країни скорбної жалоби покривало.

І бризне сонцем сміх з її лица,
Коли свої розпустиють русі коси,
І вранішні ще не задзвонять роси,
Як привітає з волею співця.

Київ, 1940

ВУЛИЦЯ ФРАНКА

Люблю я вулиці замріяного Львова,
Де кожен камінець — невимовлене слово
Страждань, наруги і тяжких подій,
Але найбільш буваю на одній —
На вулиці над Стрийським парком,
Що, мов дівча, біжить кудись.
Над нею клени розплелись
І хмарок лунуть золоті байдарки,
Як в синім морі. Ще недавно тут
Ходив пророк сподіваної волі
І в'язанок пісенних жмут,
Немов мечі на браннім полі,
Лишив знедоленим. Взяли,
І, як вогонь спажнув в народі,
Мечі священні піднесли
І заспівали гімн свободі.

Львів, 1941

**

Знаю я, що колись у знемозі
Упаду, там де скеля горить.
Та до скону по битій дорозі
Буду сурмою сплячих будить.

І виводити з журного поля,
Де у сумі лежать прапори,
Щоб іти до бажаної волі —
Найяскравішої зорі,

До тієї, що в жар чи морози
Запаляє на наших мечях,
До тієї, що викреше грози
Невгасимі у наших очах.

Львів, 1942

**

Лишивши гнізда соколині,
Де тужать берести крилаті,
Тиняємося на чужині,
Бо звір сидить у нашій хаті.

І всі гукаємо до світу,
Аж груди тріскають нап'яті:
«В руїнах чорних нас лишіть,
Бо звір сидить у нашій хаті!»

Та світ мовчить. У шалі злomu
Хапають нас чорти прокляті.
Та ми не вернемось додому,
Бо звір сидить у нашій хаті.

Н. Ульм, 1946

МОЛИТВА

Сине небо, ласкаве небо
Й голуба... голубая земля
Линуть думкою, Творче до Тебе,
А і з ними крихітний я
Із подякою голубою,
Щоб у божому творенні Ти
Найчистішою чистотою
небо й землю свою освітив.
І сердечно освячені нею,
Ніби праведники в раю,
Ми живем добротою Твоею,
Ми закохані в творчість Твою.
І у відданості безкрай,
Звівши очі у висоту,
Всі ми, Творче, Тебе благаєм:
«Схорони нам святу чистоту».

Вінніпег, 1971

Олекса ГАЙ-ГОЛОВКО

*
**

*В години Нерона та Калігули,
І Джінгіс-хана, й Грозного-царя
Земля у серці біль такий відчула,
Немов би каменем лягла у нім гора.
В години ж Леніна та Джугашвілі,
І Льоньки Брежнева — кривавих упирів,
Земля не тільки мала біль у тілі,
А й сором у душі й до себе гнів,
Що нею чистою ходили ноги
Скажених псів з Кремлівської берлоги.*

Вінніпег, 1977

Олекса ГАЙ-ГОЛОВКО

ДЕЩО ПРО СЕБЕ

(Коротка автобіографія)

У цьому 1990 році стукне мені вісімдесят років. Нібито мало прожив, а набралось їх так багато. Тож коротко розказати про моє життя в ці численні роки — це, значить, не сказати нічого. В мене творчої, але гнаної несамопитими подіями людини, набралось стільки всячини, що її можна викласти лише з такою швидкістю, як, скажімо, висмикати по соломинці із стирти соломи. Але треба з чогось почати, і я почну з того, що я таки справді народився в соняшний день 1910 року на Поділлі в Наддніпрянській Україні серед божественної природи, яка нагородила мене найтоншими почуттями.

Мій батько Нестір був учителем церковно-приходської школи, а після одруження з сільською дівчиною Теклею — моєю матір'ю, став псаломщиком. За советських часів висвятився на диякона, а пізніше, в часи вигублення советською владою священників, висвятився на священника. Незабаром його заарештовано й тяжко замучено у Ворошиловградському концетраці.

Нас було семеро дітей у нашій родині, і мені ще змалечку припало бути родинним пастухом наших корів і коней. Тому взимку я вчився в школі, а весною і влітку перебував серед нашої божественної природи. У зв'язку з цим я знав найглибші її таємниці — визначав птахів з їх співу, з подиху вітру впізнавав запахи квітів, з каркання ворон на ріллі дізнавався, яка буде погода. У ці дні я почав крадькома занотовувати поетичними рядками акорди прекрасної природи, і протягом кількох років мав уже саморобну книжечку з поезіями, яка в брутально-несамовиті советські часи безслідно пропала, не побачивши світу.

Початкову й середню освіту я дістав з тяжкими труднощами в тероризованій Україні (був же сином священника), а вищу, з прибраним соціальним походженням, на чужині — в Ленінграді. В ньому 1930

Олекса Гай-Головко

року я серйозно взявся за творчу працю й незабаром мій перший поетичний твір з'явився в дніпропетровському журналі „Зоря“. Було тоді мені двадцять років. Отож цього року разом з моїм вісімдесятиріччям святкуватиму також шістдесятиріччя моєї літературно-творчої праці...

Наприкінці 1932 року я повернувся на батьківщину до Харкова — тодішньої столиці України. У ньому 1934 року вийшла у світ перша моя книжка поезій „Штурмові балади“. Пізніше в 1934 році вийшла книжка оповідань „Світання“, а в 1937 році „Десять новель“. Поголовні арешти і знищення наших людей у 1937 і 1938 роках змусили мене на кілька років замовкнути. Тому чергова моя книжка поезій „Сурмач“ вийшла у світ лише під час війни, на початку 1942 року у Львові, у яку здебільшого ввійшли мої підпільні антисоветські поетичні твори.

Інші мої твори побачили світ уже на чужині: „Коханіяда“ (лірико-сатирична поема) 1947 року в Авгсбурзі (Західна Німеччина). Усі нижчезазначені мої книжки вийшли у Вінніпезі (Канада), а саме: „Поєдинок з дияволом“ (мемуарна повість) 1950 р.; „Одчайдушні“ (оповідання) 1959 р.; „Поетичні твори“, перший том, 1970 р.; „Поетичні твори“, другий том, 1978 р.; „Смертельною дорогою“ (мемуарна повість), том перший, 1979 р.; „Українські письменники в Канаді“ (літературно-критичні нариси), 1980 р.; „Смертельною дорогою“ (мемуарна повість), том другий, 1983 р.; „Сон“ (сатирична поема) 1984 р.; „Duel with the devil“ (мемуарна повість) 1986 р. і „Ім дзвони не дзвонили“ (мемуарна повість) 1987 р.

Усі мої книги викликали рясні критичні статті й рецензії, у яких літературознавці й критики високо

КОНЦЕРТ СКРИПАЛЯ КИРИЛА СТЕЦЕНКА В ЧІКАГО

оцінили мої поетичні й прозові твори. Тут я згадаю лише найвидатніших літературознавців і критиків моїх творів, пресу й час, де й коли вони виступали, а це: Євген Маланюк („Краківські вісті“, 23.2.1943 р.); Володимир Державин („Пу-Гу“, 16.11.1947 р.); Юрій Тис („Овид“, березень 1951 р.); Watson Kirkconnell (University of Toronto Quarterly, 1950, 1959); С. Андрусин („New Leisure“, „Winnipeg Free Press“, 16.1.1971); Вадим Сварог („Нові Дні“, березень 1971 р.); А. Юриняк („Канадійський Фармер“, 1.12.1980 р.); Іван Безпечний („Український Голос“, 26.1.1981 р.); Василь Чапленко („Українські Вісті“, 1.7.1984 р.) і багато інших.

Усі вищезазвані літературознавці й критики висловили свої думки на мої твори без мого відома, хібащо декому з них я надіслав якусь мою книжку.

Десь на початку сімдесятих років я зустрів у Вінніпезі мого давнього знайомого, а тепер дуже розхваленого й „великого“ лінгвіста й критика, що проживає в Америці. При цій нагоді я хотів дати йому в подарунок мій перший том поезій (без жодної, як кажуть, задньої думки), а він, глянувши на мене високопарним поглядом, сказав мені, що в нього немає місця у валізці. Я саркастично глянув на цього типа з ожирілим духом і швидко подався від нього своєю дорогою...

Я певен, що такі „великі“ й „малі“ подібні коники також викидали декому з моїх літературних колег. Викидали в подяку за те, що вони, так само, як я, щедро й самовіддано віддавали свою силу, снагу, вміння й безмір часу для своєї сплюндрованої батьківщини — України, а не для свого збагачення й слави.

Але я собі з цього — нічого не роблю. В останні мої зимові дні, що їх призначено мені отут відсвяткувати, я ще, слава Богу, творю поезії й докінчую поєми й повісті, щоб з легшою душею і легшою ходою попростувати до іншого Світу, звідкіль прибув сюди...

ПРИВІТАННЯ

Сердечно вітаємо визначного поета і письменника Юрія Гай-Головка з 80-літтям життя і 60-літтям творчої праці.

Бажаємо Вам дорогий Пане Головка доброго здоров'я, творчої наснаги та ще багато років плідної праці. Спасибі Вам, що на протязі довгих років Ви подавали в цій журналі Ваші вірші і прозові твори. Надіємось що в скорім часі українці, не лише в діаспорі, але і в Україні, що тепер є в стадії стрімкого відродження, з вдячністю читатимуть ваші книжки.

Редакція і адміністрація

Товариство Української Мови ім. Т. Шевченка в Чикаго (ТУМ), зорганізоване при кінці березня цього року, розпочало свою працю публічно, влаштувавши на скору руку концерт для прибувшого з України гостя, молодого скрипаля і композитора Кирила Стеценка з Києва. Концерт відбувся 3-го липня в приміщенні Українського Інституту Модерного Мистецтва в Чикаго.

В інтимній атмосфері любителів музики пролунали експресивні звуки скрипки. Перший твір, який виконав Кирило Стеценко, це сольо для скрипки Й. С. Баха; другий твір — для скрипки й фортепіяна — композитора Березовського, блискучого але маловідомого і в Україні і поза Україною; третій твір — дует для скрипки і фортепіяна — М. Лисенка; останній твір — сольо для скрипки (оригінально написаний для фортепіяна), створений дідом виконавця, славним композитором Кирилом Стеценком, який помер в 1922 році. Фортепіянові партії виконувала Надія Савин, широко-відома піяністка та диригент хорів в Чикаго. Гучні оплески, „браво“, та стояча овація передавали захоплення і зачаровання присутньої публіки.

Голова ТУМ-Чикаго, проф. Віра Боднарук, відкрила вечір і представила гостя з України — Кирила Стеценка. Його досягнення в музиці і в громадській праці великі. Він бо лавреат Всеукраїнського та Всесоюзного Конкурсів, скрипаль, композитор, ведучий республіканської телепрограми „Музичний відеомлин“ та внук видатного композитора Кирила Стеценка.

Молодий скрипаль поєднає творчу та громадську роботу: є активним членом Правління Київської краєвої організації Товариства Української Мови і належить до Братства апостола Андрія Первозваного УАПЦ. З 1990 року він є мистецький директор Українського культурного центру „Гетьман“. Кирило пропагує українську музику й мову. Разом із своїми сестрами Галиною та Олесею створив ансамблі „Тріо Стеценків“ і „Диво“.

Після концерту Кирило Стеценко з великим ентузіазмом розказував про свою музичну працю, як також про ролі музики у сучасному відродженні України.

Українська громада в Чикаго завдячує цей успішний вечір організаційній референтці ТУМ-Чикаго, пані Галині Грушецькій.

Віра Боднарук
Голова ТУМ в Чикаго
17-го липня, 1990

**ДОПОМОЖІТЬ нам зробити ОДУМ
ще більш корисним українській
громаді!**

Canada's Parks and Historical Sites

Sources of wonders!

They're all around you. In every part of the Country. Canada's National Parks and Historic Sites. Very special places where our natural wonders are protected and our ancestors are remembered.

Staffed by friendly, knowledgeable people, these unique places are there for you and your family to discover. To enjoy. And to cherish as part of your own family's traditions. So make them part of your travelling plans this year.

For detailed brochures on Canada's National Parks and Historic Sites please call

(613) 938-5875

or write

**Canadian Parks Service
111 Water Street E.
Cornwall, Ontario
K6H 6S3**

В. ЄВТУШЕНКО

УКРАЇНСЬКИЙ РОК-ФЕСТИВАЛЬ В ТОРОНТО

Я народилася в Канаді, тут виросла і, очевидно, мої погляди і вражіння дуже відрізняються від поглядів і вражінь моїх батьків. Але не завжди...

В Торонті минулого року концертувала найславніша рок-група, яка сьогодні має ще більше своїх прихильників-любителів, ніж тоді, коли починала грати понад чверть століття тому, а саме Rolling Stones.

Мала я нагоду бути на концерті у Торонті, на стадіоні Канадської Національної Виставки, де приблизно шістдесятп'ять тисяч глядачів гучними оплесками і криком вітали ту гру.

Тому, що та група так довго проіснувала, цікаво було бачити цілі родини на концерті. За нами сиділи батько і мати — так звані „Yuppies“, які напевно 20 років тому були „hippies“, тепер сиділи із своїми неповнолітніми дітьми. Цілій родині було що слухати і насолоджуватись, бо група виконувала і найновіші пісні і пісні із шістдесятих років.

Виконавці енергійно виконували пісні, а особливо Mick Jagger, якому вже п'ятдесятка! Музика виконана професійно. Мені сподобався той концерт.

Була я і на інших подібних концертах: Rod Stewart, Tina Turner, Genesis, Julio Iglesias, Bruce Springsteen та інші. Кожного разу, коли я йшла на такий концерт, мама благала не йти, не витратити гроші на таку гидоту. А татові навіть не можна було казати, що збираюся йти на рок концерт!

В травні цього року з ініціативи українсько-канадського спільного підприємства „Кобза“, під проводом Миколи Мороза, відбувся перший (і сподіваюся, що не останній), Український Рок Фестиваль на оселі Київ біля Торонто. Виступали переможці фестивалю „Червона Рута“, що відбувся в Чернівцях минулого року.

Яке то було диво! Український Woodstock! Концерт був знаменитий! Всі ансамблі, а їх було дев'ять, виконували по дві-три пісні. Варто зазначити, що наша молодша публіка (на концерті була теж і старша), забула як поводитися на подібних тутешніх концертах — більшість сиділа, ніби на Святи Державности. Можливо ми були всі здивовані високим рівнем виконання. Тяжко було повірити, що всі пісні, українською мовою і сучасним темпом виконували наші ровесники з України.

Найбільше вражіння на мене зробив виступ Тараса Петриненка та його ансамблю „Гроно“ 26-го червня в Торонті, в клубі Richard's. Це оточення нам знайоме. Типічна таверна, де виступають тутешні (канадські чи американські) рок ансамблі. Ми всі в таких барах буваємо і знаємо чого можемо сподіватися. Але того вечора виступали наші ровесники із Києва! Розмова між усіма присутніми була на тему виступу групи із України. Ми справді не знали, що на нас чекало.

Вийшов ансамбль „Гроно“ — вдягнені в їхніх дуже цікавих, ніби козацьких строях. Напевно багато думки і уяви увійшло у вибір цих строїв як також у підготовку виконання всіх пісень. Перші чотири пісні виконала Тетяна Горобець під акомпаніємент групи „Гроно“. Надзвичайно сильне враження на мене зробила пісня „Колискова — 33“ (пам'яті жертв сталінського голодомору). Ця пісня на композицію Т. Петриненка у виконанні Т. Горобець примусила всіх присутних, хоч на декілька хвилин, пережити страхіття навмисно створеного голоду 33-го року. В багатьох глядачів лилися сльози. Такого я ще ніколи не бачила і не переживала на рок концерті.

Решта концерту була веселішою, і духово нас підносила. Тарас Петриненко — це особливо талановитий мистець. Не зважаючи на прекрасний та могутній голос, він також є композитором всіх пісень, котрі він виконує. Вже 20 років він пише і виконує свої твори. Група „Гроно“ — це чудові музиканти, кожну пісню виконують енергійно, з великою насолодою. Велика радість і приємність слухати і бачити їх.

Концерт тривав півтори години. Виконувалися всілякі пісні: веселі, сумні, серйозні, жартівливі, любовні, політичні. Щось для кожного. Публіка особливо із захопленням реагувала на останні дві пісні — „Народний Рух“ та „Україна“. Просто морозом обсіпало, коли наші друзі із Києва виконували їх. Між нами була навіть розмова, що пісня „Україна“ повинна замінити український національний гімн.

Закінчився концерт гучними оваціями і вигуками так, як і будь який інший, добре виконаний, рок концерт. Але цей концерт відмінний від інших. Цей концерт щось нам усім лишив у наших душах. Не знаю якраз що то є — чи насолода українською сучасною культурою, чи гордість тим, що Україна має такі групи, як „Гроно“ і таких бардів, як Тарас Петриненко.

Може то була гордість тим, що ми — канадські українці, познайомилися з нашими ровесниками з України. А може то було сподівання кращого майбутнього для нашого народу; чи може просто все вищезгадане разом взяте. Тяжко сказати, але напевно наші батьки мали б таке саме враження.

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

Т. ПЕТРИНЕНКО

„УКРАЇНА“

1.

*Дороги іншої не треба
Поки зорить Чумацький шлях,
Я йду від тебе і до тебе
По золотих твоїх стежках.*

2.

*Мені не можна не любити,
Тобі не можна не цвісти,
Лиш доти варто в світі жити
Поки живеш і квітнеш ти.*

Приспів:

*Україно, Україно!
Після далечі доріг
Вірне серце твого сина
Я кладу тобі до ніг.*

3.

*Поки кохаєш до нестями
Іще не скоро наш кінець,
Ще може нашими серцями
Розпалим тисячі сердець.*

4.

*Ще свічка наша не згоріла,
Ще наша молодість при нас,
А те, чи варте наше діло —
То скажуть люди й скаже час.*

Приспів:

*Україно, Україно!
Після далечі доріг
Вірне серце твого сина
Я кладу тобі до ніг.*

1982

ОКО

РАДІОПЕРЕДАЧА ОДУМ ЧІКАГО ПРИСВЯЧЕНА ХОРТИЦІ

Раз у місяць, в неділі, філія ОДУМ-у Чікаго має свої радіовисилання на радіопередачі подружжя Самбірських. Травнева передача ОДУМ-у відбулася 13 травня ц.р. і вона була присвячена острові Хортиця, про який тепер багато говориться й пишеться в Україні. Передачу ОДУМ-у провела Катя Безверха.

Комуністичний уряд в Москві настирливо плянує побудувати через Хортицю широку автостраду, великий „гайвей“. Що ми знаємо за острів Хортицю? На Хортиці, створилася перша Українська Демо-

кратична Народня Республіка, тут засновано Запорізьку Січ. Запорізька Січ була осідком українського козацтва, оборонцем українського народу. Ще в шістнадцятому столітті, щоб спинити напади татар на Україну, черкаські та канівські околиці обороняли козаки. А тому, що ці оборонці, козаки, перебували нижче Дніпрових порогів, їх називали запорозькими чи низовими козаками. До козаків приєднався князь Дмитро Вишневецький, відомий як Байда-Вишневецький. Він був досвідченим воюючим і бачив, що татарські напади можна б легше зупиняти, якби козаки мали якусь твердиню, кріпость. Вишневецький назбирав групу козаків і вирушив на один із островів Дніпра, на острів Хортицю. Там 1552-го року побудували вони замок-твердиню, і дали їй назву Січ, від слова сікти, рубати дерево на укріплення твердині.

Вперше про острів Хортицю є згадка ще в десятому столітті в записках Візантійського імператора Константина. Він називає острів Хортицю, островом святого Георгія і пише, що населення походить з Київської Русі і поклоняється воно богові Хорсу. Можливо, що від бога Хорса і походить назва острова — Хортиця. Острів лежить посередині Дніпра, який обіймає його майже однаковими завширшки протоками.

В українській історії острів згадує наш Нестор Літописець. На острові Хортиця коло Чорної Скелі, в 972-му році в нерівній битві з печенігами загинув Київський князь Святослав. Звідси в 1103-му році українські князі зі своїм військом вирушили в похід на половців. Із Хортиці княжі війська ішли походом на татар в 1224-му році.

Але найбільшого значення в українській історії і найбільшої слави набула Хортиця, коли тут оселилися козаки, заснували Запорізьку Січ, зробили її фортецею, звідки робили походи на татар і турків, захищаючи український народ від його ворогів. На Хортиці ще збереглися залишки укріплень, що будувалися пізніше за гетьмана Сагайдачного.

Хортиця — найбільший острів на Дніпрі. Довжина його 12 кілометрів, а ширина два і пів. Через острів тепер проходить три асфальтні дороги, що закінчуються мостами через Дніпро і з'єднують острів з правим і лівим берегом Дніпра. В лісах Хортиці в будівлях є санаторії та піонерські табори. Ще 1965 року було вирішено комуністичним урядом України зробити острів музеєм-заповідником, на якому мали б побудувати цілий меморіальний комплекс будинків, церкву, укріплення, зимівники, бойовий табір з возів, фрагмент риболовського промислу козаків та відновити інші історичні місця на острові. Як відомо 1775 року росіяни зруйнували останню Запорізьку Січ, то тепер вони не хочуть, щоб та частина української історії була відновлена. На додаток тепер хочуть покласти широчезну дорогу через острів й побудувати на нім бензинну станцію з направою авт.

Товариство охорони українських пам'яток історії та культури в Україні б'є на сполох й закликає висилати протести.

Д-р А. ЛИСИЙ

ДВА ВІЗИТОРИ

Недавно до Міннесоти завітали два візитори:

Перший був Борис ТИМОШЕНКО — член Секретаріату РУХу за перебудову на Україні, активний пропагатор РУХу, відомий український поет і письменник. Мета його приїзду була: інформувати українців закордоном про події на Україні та як українці в діяспорі можуть допомогти Україні в її боротьбі за економічну і державну незалежність. Виступ влаштував місцевий осередок Т-ва Допомоги РУХу. Він відбувся в середу 30 травня. Як міннесотська українська громада відкликнулася на приїзд цього важливого гостя з України? Плакати треба! В пошквалі пресових і телевізійних контактів з цієї нагоди питаються нас кореспонденти: а скільки є українців в Міннесоті? Відповідаємо гордо: 10 тисяч в Міннесоті і 5 тисяч в Твін Сіті. Мабуть трохи перебільшуємо з відомих причин. Але щоби на виступ нашого шановного гостя з України прийшло всього 100 осіб — тоді дійсно плакати треба. Соромно і боляче... Бідна Україна! Там — зрусифікована, тут — заамериканізована... А може просто обжирилася в Америці? Не болить серце за Батьківщиною! Де ж був отой визвольний фронт, наші самостійники? Де були інші провідники народу? Не наш, не свій — то і не треба. Багато можна питань ще ставити. Але чи варто?

Другий візитор приїхав не до нас, а до губернатора цього стејту. Михайло ГОРБАЧОВ — президент ССРСР. Ми також і там були. Але не з приводом, але щоби сказати і своє слово головно перед народом американським. Знаменита нагода! Треба підтримати балтійців. Зараз ми їх, колись вони нас! І знову: де були ми? Чому лише маленька група українців там появилася з жовто-блакитними прапорами? І все ж таки заговорила про нас преса (хоч і мало). А якби нас було більше, ну принаймні 500 людей, тоді і мали б ми сильніший і голосніший відклик у пресі. Знову будемо нарікати, що про нас мало знають... і т.д.

Який висновок? Лупати цю скалу! І свою і чужу. Нехай нас буде мало, нехай нас буде лише горстка. Але ми будемо мати чисту совість, перед якою кожен з нас відповідає. Ми матимемо чисте сумління, що в часи найбільшої потреби, коли з темних глибин кликала нас Батьківщина, ми пішли на допомогу їй піднявши наші державні жовтоблакитні прапори від Києва аж до Міннесоти. Той, хто відчуває себе українцем, не може тепер сидіти спокійно. Життя нам дає нагоду бути частиною руху в змаганні за кращу долю нашого народу. Час до праці настав! Не змарнуймо цю нагоду!

**СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ РУХУ!!!
УКРАЇНА КЛИЧЕ ВАС!!!**

(Інформатор ОДУМ-у Міннесоти)

ПІДТРИМУЙТЕ ФУНДАЦІЮ Ім. Ів. БАГРЯНОГО

Фундацію ім. Ів. Багряного створено 1975 року, як неприбуткову корпорацію в штаті Пенсильвенія в США. Першим головою фундації була до 1982 року Галина Воскобійник, а від того часу її очолює д-р Анатолій Лисий. З часу її заснування незмінним скарбником був Сергій Євсевський, який помер 1988 року. В дирекції фундації США тепер є: Анатолій Лисий, Галина Воскобійник, Олексій Шевченко, Михайло Воскобійник, Олексій Коновал та Михайло Смик. Канадську філію фундації очолював до смерті 1990 року Федір Подопрігора. Членами управи в Канаді є: Григорій Мороз, Віктор Кошарний, Микола Мороз, Юрко Свириденко, Максим Марченко та Павло Макогон. Фундація за час свого існування видала платівку українських народних пісень у виконанні Ганни Шерей, „Збірник Григорія Китастого“, в спілці з СУЖЕРО „Український голокост 1933“ Василя Ів. Гришка українською та англійською мовами, „Спогади“ ген. Петра Григоренка, „Замах на життя нації“ (про голод 1933 р.) В. Ів. Гришка, „Пережите й передумане“ Данила Шумука та фінансувала „The Tragedy of Vynnytsia“ про розстріли комуністичною владою у Вінниці. Цю книжку можна набути за 25 доларів у видавництві „Українських вістей“ або в Українському Історичному Товаристві:

в Канаді:

Ukrainian Historical Association
P.O.Box 95
Etobicoke, Ont. M9C 4V2
Canada

в США:

Ukrainian Historical Association
P.O.Box 312
Kent, Ohio 44240
U.S.A.

Також фундація дала фінансову допомогу Дмитрові Чубові на видання повісті „Смерть“ Б. Антоценка-Давидовича, Дмитрові Кислиці на спогади „Світе тихий“, Маркові Царинникові на видання бібліографічної книги англійською мовою про голод 1933 року, газеті „Українські вісті“, Галині Багрянній, яка впорядковує архіви свого чоловіка та іншим.

Пожертви на фундацію ім. Івана Багряного в США можна списувати при виповненні федерального податку. Фундація може користуватися фондами, які нараховує банк, як дивіденди, за вкладені гроші.

Фундація щиро дякує усім жертводавцям, що склали свою жертву до цього часу й просить й далі за неї не забувати, а складати пожертви на адресу:

Bahriany Foundation
505 Rolling Hills Road
Bridgewater, N.J. 08807
USA

Ол. КЛЕПАЧ

ПОЛТАВСЬКИЙ ВЕЧІР НА ДОБРІ ЦІЛІ

Заходом полтавців при Катедрі Св. Володимира в Пармі (Клевеланд), Огайо, США, в суботу 10-го лютого 1990 р., відбувся традиційний „Полтавський вечір“. Діловий комітет складався з слідуючих осіб: п. Микола Клепач — голова, пані Лідія Середа — фінансовий референт, панна Валентина Яременко — рекордовий секретар, п. Юрій Капустянський і пані Віра Капустянська — культурно-освітні референти, пані Люба Никсич — членкиня і п. Олександр Клепач — член.

Вечір почався тим, що Юрій Капустянський попросив о. Сівка поблагословить страви, а особливо галушки. По вечері о. Ганкевич прочитав молитву і почався концерт. Виступав гуморист з Канади, м. Торонта, Ігор Бачинський. Після нього панна Лара Сулим грала на піано, а панна Таня Сулим співала пісні Вол. Івасюка. Олег Махлай грав на скрипці також твори Івасюка. Юрій Капустянський і пані Віра Капустянська на 2-ох мовах виконали Полтавський бій під Полтавою. Виконання було чудове. Всіх виконавців присутні щедро нагородили оплесками. Сцена була вдекорована портретами обведеними полтавськими рушниками. Присутні були в добірно вишитих традиційних убраннях, що надало особливого характеру цій імпрезі. Після концерту відбулася забава, грала, як і завжди, оркестра „Ромен“.

Управа Полтавського вечора тяжко працює вже 16 років щоб вечори були успішні. Прихід з вечорів йде на добрі цілі. Цього року комітет призначив 1200 дол. родині Ів. Дем'янюка на його оборону — це наш святий обов'язок. Виділив також 1200 дол. на стипендійний фонд для студентів Братства Св. Володимира; 300 дол. на православний табір в Пенсильванії, де бандуристи часто мають свої табори; 300 дол. на бібліотеку; 200 дол. на журнал Молода Україна; 300 дол. на школу ім. Т. Шевченка. В цій році на вечорі було поперх 400 осіб, з них 380 на бенкеті.

Цією дорогою управа Полтавського вечора висловлює подяку всім тим хто приходить на вечір і підтримує його. Щиро дякуємо і одночасно запрошуємо всіх на слідуючий вечір, що відбудеться 9-го лютого 1991 р.

**

Вітаємо комітет Полтавського вечора з черговим успіхом і складаємо щирі подяку за дар на цей журнал. Також бажаємо всім членам комітету доброго здоров'я і наснаги до дальшої праці, і успіху у влаштуванні наступних вечорів. Ви робите благородну роботу для наших традицій і для нашого народу. Щастя Вам Боже!

Редакція і Адміністрація
Молодої України

ОКО

ПОСТАВМО ПАМ'ЯТНИК
ГРИГОРІЄВІ КИТАСТОМУ!

Минуло шість років з дня смерті бандуриста, диригента, композитора і керівника капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка — Григорія Китастого. На жаль, до цього часу, ми не спромоглися поставити на його могилі пам'ятник у Баунд Бруці, штат Нью Джерзі. Пісні окрилені Григорієм Китастим виконують на наших імпрезах різні хори, ансамблі бандуристів та поодинокі співаки тут в діаспорі і також вже на Україні. Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка та Громадський комітет зібрали коло десяти тисяч доларів, але тих грошей не вистачає щоб поставити на його могилі пам'ятник.

Мистці Іван Яців та Олег Мороз зробили по сім різних проектів пам'ятника, величний проект створили Микола Голодик з Нью Йорку та постать Гр. Китастого з бандурою подав Дан Статтс з Арізони. Не всі проекти пам'ятників підходять на могилу, одні через великі кошти, інші своєю величиною, але багато з них могли б бути прикрасою українських міст в пошані композиторові, що творив свої пісні, свою музику, українській нації. Ми вдячні нашим мистцям за свої проекти. Один з проектів пам'ятника члени комітету вибрали для побудови. Автор його зробить ще деякі доповнення та зміни.

Щоб довести розпочате діло до кінця, Громадський комітет поширено. В нім є: Олексій Шевченко — голова, а членами: Мирослав Гнатюк, Петро Гончаренко, Олексій Коновал, Віктор Китасти, Микола Дейчаківський, Борис Кекіш, Ігор Махлай, Володимир Баран, Петро Китасти, Валентина Родак, Микола Чорний, Іван Драч, Ірина Завадівська та Іван Фатенко.

Комітет звертається з щирим проханням до всієї української громади допомогти своєю пожертвою поставити пам'ятник Григорієві Китастому авторів пісень „Пісня про Тютюнника“, „Вставай народе“, „Карпатські січовики“, „Марш“, „Гимн ОДУМ-у“, „Нагадай бандуро“, „Не шкодую за літами“, „Гомін степів“ та багато інших.

В 1980 році фундація ім. Івана Багряного, у співпраці з музичною секцією УВАН, видала „Збірник на пошану Гр. Китастого“ в 70-річчя з дня народження, і тепер хоче включитися в побудову пам'ятника. Пожертви шліть на Капелю бандуристів або на фундацію Багряного, обоє звільнені від податків, з зазначенням, що Ваша жертва призначена на будову пам'ятника Гр. Китастого, на такі адреси:

Ukrainian Bandurist Chorus
P.O.Box 12129
Detroit, Mich. 48212

Bahriany Foundation
505 Rolling Hill Road
Bridgewater, N.J. 08807

Л. ЛИЩИНА

ПІСНЯ ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА

*Я зустрів тебе
У заморськiм краю,
Зчарувала ти вмиць
Юну душу мою.*

*Ти співала про сни,
Про Купальські вогні,
Сонце-риту, любов,
І ясні юні дні,
І ясні юні дні.*

*Ти водила мене
У замріяний гай,
Де чар-зілля росте,
Де ясний водограй.*

*І до хати вела
Там де мальва росте,
Там де мальва росте,
Та що кров'ю цвіте.*

*Ти співала в дальнiм краю,
У густiм зеленiм гаю,
І шептала ніжно: „Пам'ятай“.*

*Верховіття шелестіло,
Сонце золотом променіло,
Ти шептала ніжно: „Пам'ятай“.*

*Ти казала мені:
«Володимира край
Не чужий і тобі.
Пам'ятай, пам'ятай.»*

*Водограй вигравав:
«Чесним будь, щирим будь.
Рідну пісню свою
Де б не був не забудь,
Де б не був не забудь.»*

*Рокотали вогні:
«Разом з нами гори!
З нами пісню співай,
Нову пісню твори!»*

*Між високих кленів,
У заморськiм краю,
Зчарувала навiк
Юну душу мою.*

*В дальнiм краю ти співала,
Рутою для мене стала.
Шепотіла ніжно: „Пам'ятай“.*

*У зеленому розмаю,
В мерехтінні водограю,
Шепотіла ніжно: „Пам'ятай“.*

Торонто
Серпень, 1989 р.

*Кредитова Спiлка «Союз» вважає,
що наша майбутність — це наші діти!!!*

І саме тому ми збудували майданчик для розваги наших дітей на оселі «Київ» при центрі культури імені св. Володимира в Оквілі. Але коли йдеться про ваш фінансовий стан — то Кредитова Спiлка «Союз» не думає, що це теж є дитяча гра. Тепер Кредитова Спiлка «Союз» має свої відділи також в Ошаві, і в Міссіссага, при 26 Еглінтон Авеню Вест.

Запрошуємо відвідати будь-який наш відділ і стати членом родини Кредитової Спiлки «Союз»!!!

Члени Кредитової Спiлки «Союз» вірять у велике майбутнє української громади!!!

Наші адреси:

2299 Bloor Street West, Toronto
2267 Bloor Street West, Toronto
406 Bathurst Street, Toronto
31 Bloor Street East, Oshawa
26 Eglinton Avenue West, Mississauga

**

На слова цього вірша Віктор Ліщина написав музику створивши так пісню. Цю пісню Віктор вперше виконав у супроводі торонтського ансамблю „Соловей“ на фестивалі „Червона Рута“ в Чернівцях, в Україні, у вересні 1989 р. Фестиваль був присвячений 10-й річниці з дня мученицької смерті талановитого композитора української естрадної музики Володимира Івасюка.

Л. ЛИЩИНА

ЗГАДАЙМО ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА

*„Червона рута привертає людям
любов до свого народу“.
Українська народна легенда.*

*Згадаймо друзі добрі
Івасюка, згадаймо,
Його Червону руту
Всі разом заспіваймо!*

*Нехай вона полине
В усі кінці країни,
В усі кінці країни,
Країни України.*

*Співайте разом з нами
У селах і на полі,
В заводах, у копальнях,
У вузах і у школі;*

*На сцені, на екрані,
На літаках, у лісі,
В Карпатах, на Волині,
В Донбасі, на Поліссі.*

*Нехай співає дзвінко,
Співає вся країна,
Співає вся країна,
Країна Україна.*

*Хай нагадає рута
З якого ми є роду.
Не пізно повернутись
До рідного народу.*

*Співайте неповторну
Червону руту з нами,
Ті що в краях далеких,
І ті що за морями.*

*Усі співайте з нами,
Із будьякого роду,
Усі хто не байдужий
До нашого народу;*

*Міністри, депутати,
Цивільні і військові,
У Києві, в Одесі,
У Харкові, у Львові.*

*Згадаймо друзі добрі
Івасюка, згадаймо,
Його Червону руту
Всі разом заспіваймо!*

*Нехай співає дзвінко,
Співає вся країна,
Співає вся країна,
Країна Україна.*

*Хай скаже сонце-рута
З якого ми є роду.
Не пізно повернутись
До рідного народу.*

Торонто
Серпень 1989 р.

ОДУМ-ові СПОВНИЛОСЯ 40 РОКІВ

Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) засновано в Америці 18 червня 1950 року в Нью Йорку. В Канаді 30 вересня того ж року установчі збори молоді оформили ОДУМ. Відразу постали відділи ОДУМ-у в Англії, Німеччині та Австралії. Але найбільше закріпився ОДУМ в Канаді та США. І цього року він відзначає своє сорокаріччя.

Іван Багряний провідник демократичного руху й надхненник ОДУМ-у написав текст одумівського гимну та маршів, а композитор Григорій Китастиий та Микола Фоменко написали музику. Яр Славутич дав текст юно-одумівського маршу „Наші будні — розгорнена книга“ до якого Гр. Китастиий написав музику. Майор армії УНР Микола Битинський виконав проєкт прапора та емблеми ОДУМ-у. Емблему творять срібні пшеничні три колоски — символ молодості та сили української землі, вплетені в золотий тризуб наложений на блакитний щит.

З самих початків існування ОДУМ-у розпочав виходити журнал ОДУМ-у, „Молода Україна“, який виходить раз у місяць в Торонто й головним редактором є Леонід Ліщина. Майже кожного року молодь ОДУМ-у США і Канади влаштовує свої зустрічі на величній оселі ОДУМ-у „Україна“ в Лондоні, Канада, де відбуваються також літні відпочинкові, виховні та кобзарські табори. Цього року зустріч ОДУМ-у відбудеться також там від 31 серпня до 2-го вересня, частиною якої є спортивні змагання філій, бенкет та самодіяльний концерт мистецьких одиниць.

Найбільш активна філія ОДУМ-у в США в Чикаго також відзначає в цьому році своє 40-річчя бенкетом з мистецькими виступами, який відбудеться в суботу 3 листопада в Редісон готелі на перехресті доріг Альганквін і Арлінгтон Гайтс в Арлінгтон Гайтс. Після бенкету забава під звуки оркестри „Нове покоління“ з Канади.

Володимир БЛЯЇВ

СУСІДИ

Вночі нагодився перший приморозок. Сріблистою наміткою лягла на зелені ще газони паморозь. На вулиці емаль і скло автомобілів вкрилися білими мазками. А на подвір'ї стовбур і гілки старої берези теж немов би хтось глиною побілів. Та то не від приморозку. Листя на березі вже майже облетіло. Лише де-не-де кілька листків ще цупко тримаються гілок. І оголена береза нагадує вилплену з алебастру скульптуру.

На світанку я вийшов на подвір'я. Прив'ялі, потемнілі чорнобривці пахнуть терпко. Запах осені — гострий і пряний. Тільки струнким кіпарисам приморозок ніпочім! Вони по-літньому пишаються густими темнозеленими киреями. Отакими не лише приморозок — всі морози й сніги перестоять!

А над сусідовим подвір'ям щедро озолотилися крони старих кленів. Там — справжній листопад. Прислухався. Десь шерхають граблі по траві, шарудить сухе листя. «З якого б це дива так рано заходився згрібати?» — подумав. Підійшов до дряного сітчастого паркану між садибами. «Агов!» — гукнув — «Доброго ранку!»

Сусід підійшов до паркану неквапливо й обережно. Переважно так ходять люди його віку — йому минуло вісімдесят. Прислонив легкі бамбукові граблі до паркану і подав мені руку. Його пальці тонкі і довгі як бильця граблів. Розстрібнув комір червоної, у кратку, куртки, передихнув, сумовито всміхаючись: «Що не кажіть, а вік своє бере...»

— Та грець з ним, з тим листям.

— Та де там! Що ви? Треба згрібати, бо все подвір'я встелить... А як намокне — то самі знаєте... — і глянув на мене вицвілими, трохи побільшеними через скельця окулярів, очима.

Сусід мій — старожил. Про це я довідався два роки тому, коли ми з дружиною купили наш дім. Я познайомився з сусідом погожої осінньої днини якраз на цьому самому місці біля паркану. «Тут була колись велика ферма» — розповів він тоді. — «Старий будинок давним-давно згорів. Кажуть, що

фермер занедужав після того і вже не господарював. А пожарище так пустою й пролежало аж до його смерті. А потім сини і невістки продали землю. Воно й не дивно — пощо ж землі облогом лежати?...» Він ще якийсь час розповідав як понаїжджали сюди будівельники, позвозили величезні грейдери і бульдозери, прокладали нові вулиці, розчищали, розрівнювали місцину. «І ось маєте» — повів рукою навколо. «Моя небіжка і я облюбували цей пригорок. Навідувалися сюди аж поки й купили наш дім». Він кивнув на просторий цегляний котедж. «Там стояла велика стодола — пожежа її не зачепила. Будівельна фірма тримала у ній різні матеріяли та причандалля. А перед тим як побудувати наш дім, стодолу розібрали — дошка по дошці. Обшивати якісь ресторани — казали — видно, що була тоді така мода... На інших ділянках кіпариси та кущі ялівцю й форзиції посадили, а на нашій старі клени, що їх ще напевно фермерів батько садив, залишилися. От і доводиться листя згрібати...» Він вибачився і знову взявся за граблі. А коло паркану залишився його чорний кудлатий пес — либонь помісь німецького і шотландського вівчурів. Пригадую, через паркан він обнюхував мене і гарчав якомось постаречому незлобиво.

Сьогодні минуло два роки від тієї розмови-знайомства. Відтоді ми либонь ніколи так довго не розмовляли. Крім того, що він удивець, я нічого від нього не довідався. Віталися, перекидалися інколи словами через паркан. Я нічого не розпитував, а він нічого не розповідав. Згодом, правда, дружина моя почула від сусіда, що він доглядає немічну тещу, збирає старі стоячі годинники та що він — піяніст. Та про це ми й без сусіда здогадувалися. Влітку з відчинених вікон його дому лилася музика фортепіяно. Сидячи у себе на подвір'ї, ми залюбки слухали ті вечірні концерти. І завжди, під кінець він грав, як видно, свою улюблену річ — «Елізі» Бетговена. Мушу сказати, що з мене знавець музики нікудишній. Для мене різниця між Шуманом і Шопеном хіба тільки та, що один німець, а другий поляк. А от Бетговенове музичне освідчення в коханні так взяло мене колись за душу, що я запам'ятав його назву. «Цікаво — чому він кожного разу грає саме цю річ?» — подумав я одного вечора вголос. А через кілька днів моя дружина проронила ніби ненароком: «Знаєш, я довідалась, що його небіжку звали Елізабет».

У кінці цього літа концерти раптом припинилися. З сусідового дому до нас долітав лише хрипкий, похоронний дзвін старих годинників. З газетних некрологів ми довідалися, що померла сусідова теща. Прожила вона на цьому світі без малого сотню років. З часом похолодало і передзвонів годинників не було чути. А вночі вдарив перший приморозок...

І ось ми знову стоїмо з сусідом біля паркану. Як і два роки тому, над нами, під нами, довкола нас палахкотить осінніми барвами листопад. Чути, як падає листя. Так як і тоді, сусід застрібнув куртку і взявся за граблі. Рушаючи від паркану, оглянувся на мене: «Вчора сконав мій пес...» «Яка шкода...»

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.

Toronto, Ont

INSURANCE FOR FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДІЖКИ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Тел: 239-7733

— відповів я. Як сухо і поверховно це прозвучало! Та він, напевно й не сподівався чогось іншого. Звідки він міг знати, що в цю мить під серцем у мене похололо — який же він самотній! Про двадцять років його удівства я міг лише подумати. Бо щоб відчуті і усвідомити це — їх треба самому пережити. Чи менш гіркою була самотність удівця через те що він самовідречено опікувався тещею-калікою, яка двадцять років повільно тліла і не згасала? Про це я теж міг лише подумати. А от те, що на старість він не має коло себе навіть вірного собаки — це вже щось інше. Спогад про втрату моїх Трезора, Мишка і Пальми — це вже не було лише думкою. Під серцем щось тіпнулося і защемило. Та це не був біль, а скорше болючий спогад про дитячий біль втрати. Пригадалося як мати витирала краєчком хустки мої сльози. «От поїдемо влітку до баби на село — наїси жерделів солодких, бабиних казок наслухаєшся і цуценятко тоді привеземо» — потішала. І в цю мить хотілося мені також потішити сусіда. А вийшло якось безглуздо і недоречно: «Поїдьте на Фльориду...» Сусід лише посміхнувся і заходився загрибати листя.

Соняшне проміння вже ринуло з-за дахів будинків на протилежному боці вулиці, і листя скапувало з поріділих кленів мінливим розплавленим золотом. На газоні помітно зникла тоненька пелена паморозі. Тепліло, хоча небо де-не-де затягалось прозорими крижинками високих хмар.

«Бувайте!» — гукнув я сусідові і, якимось ніяково поспішаючи, подався з подвір'я на вулицю. — «Треба протерти скло в автомобілі...» Коло хвіртки здивав несподівано раннього листоношу. Посміхаючись, він передав мені через паркан жмуток газет і якихось напевно зайвих рекламних друків з розмаїтою мішурою. «Чудовий день!» — гукнув замість «добридень» і «допобачення». Я вже давно звик тут до такого способу вітання. «Чудовий!» — відповів я. І цим разом це вітання не здалося мені, як це часто бувало, ритуальним і порожнім. Сполоханий пересмішник пурхнув з куща форзиції на високу гілку берези і, погойдуючись на ній, спочатку заджеркотів подратовано, а потім ураз захлинувся солодким тьохканням. Напологому схили даху нашорошилися сизі голуби, затуркотіли потривожено, затупцювали тендітно на місці а потім пішли колом — не хотілося, видно, летіти в небесну прохолоду з теплого даху. Вздовж вулиці, на в'їздах і просто біля хідників шуміли, прогрівачуючись заведені мотори автомашин. Дільниця оживала. Соняшне проміння вже потоками лилося і лилося довкола, теплим повітом огортало промерзлі за ніч дерева, кущі, птахів. І мене. «Справді — який чудовий день!» — подумав я. Перед тим як сісти в авто, я прислухався. В сусідівім подвір'ї діловито шерхали граблі.

1984-88

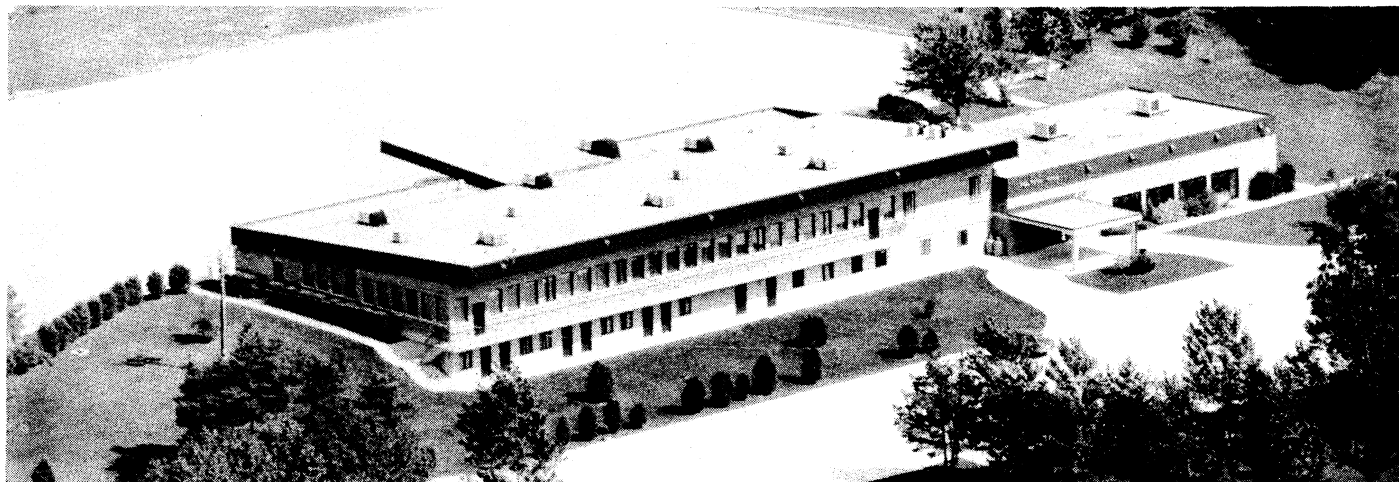

“UKRAINA” VACATION RESORT INC.

“УКРАЇНА” ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

ІНФОРМАТИВНИЙ ЛИСТ ТОВАРИСТВА ПРИЯТЕЛІВ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ грудень 1989 р. чис. 32 (уривки)

Зміни в керівних органах капелі і плани на майбутнє

Кожних два роки Капеля Бандуристів скликає загальні збори для заслухання звітів і перевиборів керівних органів.

На останніх таких зборах, що відбулися 3 червня б.р. було обрано нову управу, яку очолив д-р Мирослав Гнатюк.

Петро Гончаренко, який виконував функцію голови й адміністратора понад сорок років, попросив звільнення його з цих обов'язків з причин старшого віку та переобтяження обов'язками Товариства Прихильників Капелі Бандуристів. Він далі лишається в складі управи, як фінансовий референт і скарбник, а також буде продовжувати роботу в Товаристві Прихильників Капелі як секретар і організаційний референт, з тим щоб і далі розбудовувати фінансову базу для кобзарства, зокрема для утримання бюрового приміщення Капелі та доброго диригента, для забезпечення Капелі добрими бандурами і допомоги студіюючій кобзарській молоді, видавничої діяльності тощо.

Висловлюючи пошану до П. Гончаренка за його заслуги для Капелі, за збереження її, члени Капелі одноголосно схвалили пропозицію д-ра М. Гнатюка, вибрати П. Гончаренка досмертно почесним головою Капелі.

Капеля рішила і далі співпрацювати з диригентом маестром Володимиром Колесником, який себе виправдав в усіх відношеннях.

Нова Управа намітила свої плани роботи на майбутнє і підготовляється до концерту з нагоди відкриття пам'ятника сл.п. Григорію Китастому восени наступного року. Збірка засобів на цю ціль далі продовжується, зібраних коло десяти тисяч далеко не вистачає, щоб можна було спорудити належний пам'ятник.

Також приготуються композиції, щоб гідно відзначити століття поселення українців у Канаді.

Окрему програму Капеля приготує для концертної поїздки по країнах Європи весняною порою 1991 року.

Саме тепер вийшла нова касета Капелі число 4 під назвою «1000-ліття Християнства в Україні».

Кобзарська молодь

В усіх числах нашого Інформативного Листа ми завжди подавали інформації про перебіг молодечих кобзарських курсів, про діяльність окремих молодечих кобзарських ансамблів тощо.

Все це є плоди діяльності Капелі Бандуристів, її окремих членів, щоб підготувати нові кобзарські кадри для Капелі, молодих керівників молодечих ансамблів бандуристів та широкого кола інструкторів для кобзарських таборів.

Останніми роками майже всю цю роботу перебрала молодеча організація Товариство Українських Бандуристів (ТУБ). Робота поширилася й поза межі Америки й Канади до Європи, Південної Америки і далекої Австралії.

Інформації про перебіг кобзарських курсів цього року подаємо в хронологічному порядку нижче.

Мюнхен. Дати від 17 до 28 липня б.р. Курс народної музики і гри на бандурі. Спонсорований Українським Вільним Університетом, голова професор Петро Гой. Мистецький керівник Микола Дейчаківський. Інструктори Оля Левчишин-Попович з Перемишля, асистенти Павло і Галя Пачехи з Франції, Надя і Катя Дерев'янки з Белгії та Мирослава Антонович з Голяндії. Адміністратор Андрій Несмачний з Італії.

Всіх учасників курсу було 42, зокрема з Польщі 14, з Німеччини 12, з Франції 5, з Югославії 4, з Бельгії 3, з Америки 2, з Голяндії та Італії по одному.

Курс був присвячений п'ятій річниці смерті сл.п. Григорія Китастого. З творів покійного і була приготована програма, яку учасники курсу успішно виконали на закінчення курсу.

Як бачимо з поданих даних, цей курс, що вже був кілька років, набирає світового характеру. Вітаємо та бажаємо найкращих успіхів на майбутнє.

Лондон, Онтаріо. Курс навчання гри на бандурі тривав протягом перших двох тижнів серпня місяця на оселі ОДУМ. Учасників було 62 (49 бандуристів, 8 інструкторів, 5 членів команди). Головний інструктор Віктор Мішалов, помічники М. Дейчаківський, Ю. Китастий, М. Андрець, А. Бірко, А. Жура, П. Пошиваник та Оксана Родак. Адміністратор Валентина Родак, керівник Ансамблю Бандуристів ім. Г. Хоткевича в Торонто.

Курсанти були треновані в грі на хроматичних басах та шипковою системою на приструнках. Це система, яку було уведено на Україні в музичних школах багато років тому для досягнення вищої техніки. Це є метода перебору протилежна ударно — глісандовій системі практикованій здавна.

На курсі вже використовувалися малі бандури роботи майстра Б. Ветцеля з Ошави, засоби, на які пожертвували підприємці з Чикаго Іван та Василь Деркач. Курс був присвячений 175-літтю з дня народження Тараса Шевченка на яким вивчалися твори Поета в обробках і композиціях Гната Хоткевича, які ще ніколи не виконувалися.

Емлентон, Пенсильвенія. Табір для більш заавансованих молодих бандуристів. Відбувся він в останніх двох тижнях серпня місяця б.р. Учасників було 39. Головним інструктором був Микола Дейчаківський, помічниками були Віктор Мішалов, Юліян Китастий, Ліда Чорна, Марко Фаріон та Михайло Андрець. Диригентом та інструктором вокалу був Олег Махлай. ♠

О. ХАРЧЕНКО

КАНАДСЬКО-УКРАЇНСЬКА ФУНДАЦІЯ „ПОМІЧ УКРАЇНИ“ ім. ЯРОСЛАВИ І МИХАЙЛА ШАФРАНЮКІВ

Українська діаспора поступово усвідомлює свій обов'язок допомагати страждаючій Україні, яка тепер змагається до самостійності. Дотепер заходами Канадського Товариства Прихильників Народного Руху України та заходами Американського Товариства Допомоги Дітям Чорнобиля вислано в Україну три вантажні літаки, перші два — „Руслани“, а третій — „Мрія“ — всі три — української конструкції — навантажені медикаментами, вітамінами, шприцами, харчовими продуктами, дитячим одягом та іграшками. Хоч це й не велика допомога, але відрадным є те, що на цьому справа не кінчається: В західних країнах творяться нові осередки Народного Фонду Допомоги Україні, влаштовуються концерти і бенкети-бенефіси, ведуться кампанії збирання медичного устаткування для лікарень, в яких лікуються діти Чорнобиля. Важливим є те, що свідома українська діаспора буде закликати народи й уряди країн свого поселення допомогти Україні, бо атомна катастрофа в Чорнобилі та екологічне заневищення України сягає світових масштабів, і під сучасну пору український народ не дасть ради тому лихові.

Справа допомоги Україні, Допомоги Дітям Чорнобилю — це справа сумління кожної людини — жодна українка чи українець не може байдуже залишитись осторонь. В українських еміграційних газетах часто з'являються повідомлення про різні види допомоги, від мила і шприців починаючи, і на медичних машинах кінчаючи. З великим розумінням, щедрістю і добрим серцем поставились до

страждань українського народу Ярослава і Михайло Шафранюки в Торонті. Вони створили КАНАДСЬКО-УКРАЇНСЬКУ ФУНДАЦІЮ „ПОМІЧ УКРАЇНИ“, імені Ярослава і Михайла Шафранюків, вклавши на ту мету один мільйон доларів.

У п'ятницю 29-го червня вони скликали прес-конференцію, на якій заявили, що при Світовім Конгресі Вільних Українців вони започаткували багато-мільйонову фундацію, з постійним залізним фондом, з якого відсотки призначені на допомогу Україні.

Але при потребі навіть основний капітал може бути використаний на ту саму мету, якщо Члени Дирекції, Члени Виконавчої Ради та Члени Контрольної Комісії даної фундації винесуть таке рішення. Ярослава і Михайло Шафранюки — це працюючі, українські патріоти, відомі в Торонті меценати українського мистецтва, вони ж і власники галереї Канадсько-Української Мистецької Фундації, щедро жертвують на українську справу свої тяжко запрацьовані в молодшому віці гроші, чим заслуговують на те, щоб молодші покоління наслідували їхній благородний приклад.

Вклавши основний капітал у Канадсько-Українську Фундацію „Поміч Україні“, Ярослава і Михайло Шафранюки закликають українську громаду допомогти у цьому святому ділі. Вони висловили надію, що капітал їхньої фундації, при добрій волі української діаспориальної спільноти, зможе зрости до суми в двісті мільйонів доларів.

На курсі особливого значіння надавалося шипковій системі та харківському способі гри.

Серед учасників курсу були і приїжджі з Німеччини та Бельгії.

Курс був присвячений 5-тій річниці смерті сл. п. Григорія Китастого. На ним вивчалися композиції покійного до програми концерту запланованого на осінь 1990 р.

По багатьох інших місцевостях відбувалися місце-кобзарські табори вужчих масштабів, про які нам, на жаль, не вдалося дістати даних.

Південна Америка. Як уже було згадувано в попередніх числах нашого Інформативного Листа, що палкий ентузіаст кобзарського мистецтва Микола Чорний з Нью-Йорку, зайнявся справою уве-

дення навчання молоді на бандурі в Південній Америці. І за зібрані серед свідомих і щедрих громадян та організацій засоби він закупив і переслав до країн Південної Америки понад 150 бандур різних типів, організував там курси навчання і ансамблі молодих бандуристів, про які і подаємо інформації.

Аргентина: Буенос-Айрес, ансамбль в кількості 15 осіб, Апостолос 18 осіб, Посадас 8 осіб, Обера 22 особи.

Парагвай: 10 осіб.

Бразилія: Прудентополь 14 осіб, Курітіба 12 осіб, Вікторія 10 осіб.

В грудні місяці плянується збірний концерт цих ансамблів з нагоди відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові.

Паша ЄМЕЦЬ

НА ВЧИТЕЛЬСЬКІЙ НИВІ

(Із спогадів школярки)

Гарна, мальовнича середуща Полтавщина (була колись!), зокрема Посулля, оперезане Сулою, що впадає в Дніпро. Ще в двадцятих роках цього століття, коли був дозволений НЕП, села і містечка Посулля виглядали цілком „побожому“: біленькі, чепурні хати й інші господарські будівлі в зелені садочків та гаїв; обличчя мешканців світилися привітом та вдовolenням.

В районному містечку Лохвиця було аж три середні школи: одна „зразкова“ — в центрі містечка, дві інші на протилежних кінцях міста. Був вересень — пора золотої осені й початку навчального року. Ольга Петренко щойно закінчила в Полтаві педагогічний технікум й одержала відрядження в Лохвицький районний відділ освіти, а цей призначив її на вчительську посаду в середню школу номер три міста Лохвиці.

І ось одного чудового вересневого дня молода випускниця педтехнікуму з'явилася до директора школи номер 3 Василя Панасовича Очеретного. Це був високий, тонкий чоловік з двома золотими передніми зубами, і якийсь дуже рухливий: здавалось, що він весь час кудись спішить і вислухує відвідувача на-ходу.

Він подивився на Ольгу Петренко, крутнув головою і сказав: «Це буде четверта кляса. Там є діти з дитячого будинку — держіть їх добре в руках. Вчити будете в другу зміну». Пізніше Ольга Петренко довідалась, що це дуже недисциплінована кляса, і що директор дзвонив у відділ освіти і скаржився, що йому прислали „дівчушку“; що учні ростом більші за неї, тож вона навряд чи з ними впрається. Але з відділу освіти відповіли: «Іншої вчительки не маємо. Коли буде, то пришлемо; потерпіть трохи».

Прийшла Ольга Петренко на заняття. Учні справді росли, деякі з дитячого будинку, з них особливо вирізняються два хлопці: Балика і Линник. Вони були верховоди в клясі. А вчителька невеличка, тоненька і до того ж несмілива. Години занять проминули в шумі й гаморі. Балика виходив з кляси, не попросивши дозволу; Линник у вікно махав комусь руками, і загалом кляса шуміла, як бджоли у вулику, а вчителька сиділа, як на голках. Учні не визнавали її. Вона вже вирішила, що піде до директора і скаже, що не може заволодіти увагою учнів.

Але на другий день на останній годині занять мав бути за розкладом **розвиток усної мови**: це або художнє читання, або розповідь учнів і вчителя. Ольга Петренко недавно прочитала саме роман Ліліяни Войніч „Овід“, який справив на неї надзвичайно глибоке враження. Тому вона розповідала учням його зміст з особливим захопленням, використовуючи міміку і жестикуляцію. Вже по кількох

реченнях на обличчях учнів зарисувалась цікавість, затихли перемовки та перекидання записочок від одних до других. А минуло декілька хвилин — у клясі запанувала абсолютна тиша, яку не сміли порушити навіть головні шибеники: Балика і Линник. Вся кляса не зчулась, коли задзвенів дзвінок на зміну: учні сиділи далі, просячи розповідати.

«Алеж ви знаєте, — сказала вчителька, — що за вашим галасом тв шумом багато шкільних завдань з інших предметів досі не виконано». — Будемо сидіти тихо і надолужимо пропущене! — з притиском заявили учні; особливу активність виявляли Балика і Линник. Одну мить вчителька була завагалась, але потім сказала рішуче: «Ні, на сьогодні таки досить, а завтра продовжимо».

Хоч учні були невдоволені, але додому вчительку проводжали гуртом і далі розпитували про „Овода“.

На третій день вся кляса сиділа тихо на всіх годинах занять. Завпед школи Йосип Іванович два дні спостерігав працю нової вчительки, ходячи по коридору і прислухаючись до кляси Ольги Петренко. А коли третього дня шуму в клясі зовсім не було чутно, завпед тихенько відчинив двері і заглянув до кляси. За столом сиділа вчителька, учні уважно її слухали.

Так минув місяць часу. З відділу освіти повідомили, що є учитель-мужчина, якого можна надіслати в школу номер 3 на місце Ольги Петренко. На це директор школи відповів: «Вже не треба, Ольга Петренко добре справляється з своєю роботою».

Ген-ген пізніше, коли Ольга Петренко постаріла, а її учні були вже дорослі, то при зустрічі з нею любили згадувати і „Овода“, і інші її розповіді. А директор Очеретний, представляючи своїх учнів інспекторові Наросвіти під час візитації, щоразу зупиняв увагу на особі Ольги Петренко, мов на якійсь сенсації: «Це та 'мала вчителька', яку я не хотів був прийняти, а потім просив відділ освіти її від мене не забирати, бо — як виявилось — хоч Ольга Петренко ростом маленька, але оповідачка з неї таки величенька».

Березень 1990 р. Лос Анджелес

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь

Вашим дітям — пошліть їх літом

на один із таборів ОДУМ-у!

Н. ПАНЧУК

УКРАЇНЦЯМ ЕМІГРАНТАМ

Бажаю щастя й долі емігрантам.
Земля! Своїх дітей ти обніми!
Як буде сумно, прошу, приїжджайте,
Бож Ви Вкраїни дочки і сини...

Тарасе, встань, і подивись довкола,
Послухай свою пісню Заповіт.
Не висохли душі твоєї сльози,
Нащадки понесли їх на весь світ.

Сини твої розкидані по світу
Життям жорстоким, волею царів...
Де падали жінок гарячі сльози
Червоний мак дорогами розцвів.

Я відчуваю Вашу носталгію
За рідними, Карпатами й Дніпром,
Так приїздить частіше, дуже прошу
Тепер для Вас відкрито наш кордон.

Я хочу всіх Вас друзі запросити
До Львова в гості, чи далекий світ?
Поїдем разом на Чернечу гору
Тарасу заспіваєм Заповіт.

1989 р.

Н. ПАНЧУК

СИМВОЛІКА

Досить крові на знаменах
І рубців на спинах,
Не привозьте синів наших
В сірих домовинах!

Не душіть людської волі,
Не цурайтесь мови,
Не плюндруйте рідну Землю,
І Дніпрові води!

Стогне ненька-Україна
З заходу до сходу,
Осушили малі річки
І душу народу.

Породили чорні зони,
Дніпро закували,
А козацькії могили
Вже геть розорали.

Плаче душа України,
Плачуть її діти.
Тої туги, що на серці,
Ніде не подіти.

Та кайдани покидали
Левко з Чорноволом
Щоб боротись за Вкраїну
І ділом і словом.

Тож єднайтесь одnodумці!
Сергій Головатий!
Бути тобі головою,
А не партократу.

Ще всміхнеться Україна
Під блакитним небом.
Жовта нива ще нам вродить
Чистим божим хлібом.

Жовтий, синій та блакитний —
Кольори свободи!
Прокидайся, України
Змучений народі!

Львів, 1990 р.

**

Вищедруковані вірші Наталії Панчук привезла з України пані Раїса Мачула для друку в цій журналі. Наталія залучила і свою біографію, яку теж друкуємо.

НАТАЛІЯ ПАНЧУК

Народилася в м. Запоріжжі 12 січня 1940 р. Родина походить від Запорізьких козаків. Під час війни мама змушена була покинути розбитий будинок і ми поневірялись всі довгі роки окупації. Врешті поселились у бабці в старому селі заснованому запорізьким козаком Тарасом. Так воно й зветься Тарасівка. Проїшло моє дитинство на мальовничих берегах Дніпра в порогах, в красі дніпровських круч, білих пісків.

Закінчила середню школу і Київський інститут фізичної культури. 30 років працювала тренером — спочатку з плавання, потім перевершила любов до романтичного виду спорту — стрільба з лука.

З жовтня місяця 1989 р. не працюю. Партократія зробила все, щоб люди демократичних переконань були викинуті з виховної роботи. Бо в спорт діти ідуть за покликанням душі і я, як тренер, мала великий вплив на формування їх громадської свідомості.

Зараз на громадських засадах працюю у Народному Русі м. Львова.

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.

**Kitchen Cabinets — finished — unfinished
Oak furniture**

**848 Simcoe St. South. Unit 2 Oshawa, Ont. L1H-4K8
Tel: 416 — 434-7204 Res: 576-9779**

Віра ЛУКАШ-БОДНАРУК

АКАДЕМІК ГРОДЗІНСЬКИЙ З КИЄВА ДОПОВІДАЄ В АМЕРИКАНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТАХ

У зв'язку з приїздом академіка з Києва, професора Дмитра М. Гродзінського, на конференцію в Ратгерському університеті було організовано зустрічі-повіді в університетах та коледжах в штатах Іліной та Індіана для американських студентів, викладачів та академічних громад. Тема проф. Гродзінського була: „Чорнобиль і його наслідки“, ілюстрована найновішими прозірками з його дослідів. Д-р Дмитро Гродзінський — визначний ядерний біолог, член Академії Наук України, директор Інституту ботаніки при АН УРСР і заступник голови екологічного товариства „Зелений Світ“. Він написав понад 450 статей зі своєї ділянки і 12 книжок. Виступав на міжнародних конференціях в Європі та Японії, а його праці були перекладені на інші мови.

У своїх доповідях професор Гродзінський чітко окреслював збентежливі наслідки нуклеарного вибуху на півночі України, в Чорнобилі, віддзеркалені в рослинах, в тваринах і в людях. В рослинах бачимо гігантські розміри листків та голок дерев; в тварин — народження сліпих поросят, восьминогих лошат, двоголових телят, та інших ненормальних тварин. Велика кількість дітей родиться з катарактами, які раніше бачилося тільки в старших віком людей, з левкімією, та з іншими хворобами та дефектами. Через засекречення урядом вибуху в Чорнобилі і неприготовлення населення до наслідків радіації, виникло недовір'я до офіційних чинників і це погано відбилося на здоров'ї населення. Люди боялися їсти овочі та городину і пити молоко. Через брак вітамінів і мінералів виник брак імунітету в людській системі.

Доповідав проф. Гродзінський в Northern Illinois University в Ді Келб, Іліной, 28-го березня, де 200 студентів та професорів біологічного відділу уважно слухали його, а потім задавали питання. 29-го березня він доповідав в R. J. Daley College в Чикаго, куди прийшло 250 студентів і професорів почути його доповідь (тому що забракло місця на залі, деякі студенти сиділи на сходах, або стояли в коридорі). 30-го березня проф. Гродзінський мав доповідь в Indiana University в Гері, Індіана, для академічної громади. Намір виступити ще й в University of Wisconsin в Мілвокі, Вискансин, не вдався через брак часу. Виступи проф. Гродзінського перед американською публікою були дуже успішні і викликали багато питань зі сторони студентів та викладачів.

Крім доповідей проф. Гродзінський відбув також інтерв'ю з Сандрою Гейр на публічній радіо-станції „WBEZ“ в Чикаго. Сандра Гейр була в Києві відразу після вибуху чотири роки тому і співпрацює з радіо-програмою в Києві. Вона дуже цікавилася сучасною ситуацією в Києві і в усій Україні, тому

що більше і більше пишуть і говорять про наслідки Чорнобиля, щодо мутацій та аномалій в рослинах, тваринах, як також в дітей та дорослих людей.

Джон Вен та Джим Геллеггер, редактори природознавчого відділу щоденника Chicago Tribune, одного з найбільших щоденників в Америці, перевели інтерв'ю з проф. Гродзінським на тему Чорнобиля. Стаття Джона Вена про Чорнобиль появилася двічі в газеті Chicago Tribune за 1-го квітня, 1990 (тираж 1,500,000).

*Віра Лукаш є професором
Гуманістичного Відділу в
Дейлі Коледж, Чикаго, Іл.*

**ЧИ ВАШІ ДІТИ та діти Ваших друзів
є членами ОДУМ-у?**

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову.
2. Вкладає і фінансує нові печі („форнеси“)
3. Вкладає прилади до звочування повітря („гюмідифайрс“)
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

**ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262**

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою Sipco. Просимо наших відборців заїжджати до наших Sipco і наповняти авта бензиною.

МОЛОДЕ ПОДРУЖЖЯ ДМИТРА І МАРГІ НОЖЕНКО

12-го травня, в м. Лондон, Онтаріо в Українській Православній Церкві Св. Тройці відбулося вінчання молодої пари Дмитра і Маргі Ноженко. Обряд вінчання виконав настоятель прот. о. В. Метулинський в супроводі церковного хору. Як звичайно-традиційно, крім бояринів та дружок були свати п. М. Співак і п. М. Койляк, і свашки п-ні О. Співак (хресна мама молодого) і п-ні Л. Койляк.

Після вінчання відбулося весільне прийняття в прекрасній залі відпочинкової оселі „Україна“, членами якої, від самого заснування є родина Ноженко, як також і молодий Дмитро.

Прекрасна заля, а до цього добре і смачно приготовлена їжа — це все зробило добрий настрій у гостей.

Родина п-ва І. Ноженко є активними членами оселі Україна. П. І. Ноженко є довголітнім членом дирекції, а п-ні А. Ноженко довголітнім працівником на кухні і деякий час була відповідальною за кухню. Родина є активними членами української православної громади, де п. Ноженко є довголітній член управи і понад п'ять років був головою громади. П-ні Ноженко є членкинею жіночої організації і під час будови церкви була головою жіночої організації. Дмитро належить до ОДУМ-у і був декілька років головою ОДУМ-у філії м. Лондон. Був скарбником і заступником голови. Працює Дмитре і в майбутньому для добра цієї організації!

Господарем весільного прийняття був п. М. Співак, відомий не тільки в м. Лондоні, а і далеко поза ним.

Після смачної вечері, господар п. М. Співак, поздоровив молодят та побажав всього найкращого в подружньому житті, від своєї родини і від православної громади (якої він є головою в даний час). Прочитав телеграми-поздоровлення із рідної України. Побажання склали президент відпочинкової оселі „Україна“ п. І. Данильченко, адвокат п. В. Ліщина — голова коша ОДУМ-у Канади, старша дружка і старший боярин, близький товариш молодого А. Шевченко.

Батько молодого п. І. Ноженко привітав молоде подружжя, побажав всього найкращого в їхньому спільному житті, пригадуючи синові, щоб не забував батьків, свого роду, свого народу, щоб не пропали даремно батьківські старання і виховання. «Будь гордий, сину, за свій рід і свій народ!» Молода пара подякувала батькам за приготування весільного прийняття, о. В. Метулинському за виконання обряду вінчання, жінкам-працівникам на кухні за смачну вечерю, гостям за присутність і за подарунки, господарю за проведення весільної програми і побажала веселої забави. Добре і весело забавлялися, як є що їсти і пити, — а цього не бракувало, а щоб гості не підупали силами і далі весело забавлялися — була подана друга, як звичайно, смачна вечеря. О! Це не кінець!

Дмитро і Маргі Ноженко

12 травня, 1990 р.

На другий день весілля відбулися так звані „поправини“ (просвіження голов після весілля). „Поправини“ не дуже були відмінні від весілля. Їж, пий і веселися! — Смачна їжа, веселість батьків і гостей, присутність молодої пари Дмитра і Маргі — це все зробило добрий настрій у всіх присутніх і на заклик господаря свята п. М. Співака була проведена збірка на пресу, щоб повідомити про новостворену родину Дмитра і Маргі Ноженко. Збірку провели свашки п-ні О. Співак і п-ні Л. Койляк. Зібрану суму 230 дол. на бажання молодих пересилаємо на одумівський журнал „Молода Україна“, передплатниками якого є довгі роки родина п-ва Ноженко.

Будьте щасливі — Дмитро і Маргі — Бог вам на поміч.

Присутній

**

Молодій парі Дмитру і Маргі Ноженко бажаємо довгих і щасливих літ подружнього життя, а жертводавцям на прес-фонд „Молодої України“ щире спасибі.

Редакція і Адміністрація

ОДУМІВЦІ!

Присилайте матеріали

про вашу діяльність!

З ЖИТТЯ ОДУМ-у в МІННЕСОТІ

Управа філії ОДУМу та ТОПу щиро висловлює велику вдячність тим членам філій, які взяли участь у цьогорічній організації і продажі Великодніх писанок на потреби ОДУМу. Ця акція пройшла з великим успіхом завдяки дружній роботі багатьох. Щиро всім ДЯКУЄМО!

**

ГРАТУЮЄМО НАШИХ ГРАДУАНТІВ! Цей рік став важливим і значним у житті тих наших членів, які ступають у новий період свого життя, закінчивши навчання у своїх гай-скулах, коледжах чи здобувши дипломи з вищих студій чи професійних кваліфікацій. Ми радіємо разом з ними, радіємо їхнім прогресом та бажанням досягнути вершин знання та власного вдосконалення. Ось вони:

ОЛЯ ЯРР закінчила Ст. Антоні Гай Скул і є прийнята до Ст. Томас Колледж в Ст. Полі, МН, де вона буде студіювати International Business.

НАТАЛКА ЛИСА РІЛАНД закінчила вищі студії в Carlson School of Management, University of Minnesota with Degree of Master of Arts in Industrial Relations.

ХРИСТЯ ТАНАСІЙЧУК закінчила Ст. Олаф Колледж в ділянці політичних наук та американської історії. Тепер вона плянує видавати місячний журнал „Опінія“.

КАТЯ ЛЮТАРЕВИЧ закінчила студії в Лойола Университеті, with Degree of Bachelor of Fine Arts.

Бажаємо всім нашим градуантам щастя та успіху у їхнім житті та праці.

**

ОЛЕКСАНДЕР КОНОПЛІВ їде на трьохтижневий курс укр. народних танців на оселі Верховина під керівництвом Прийми-Богачевської.

**

ГРИЦЬ ПОЛЕЦЬ буде бунчужним на Таборі Виховників Юн. ОДУМу, який відбудеться на оселі „УКРАЇНА“ (Лондон) Канада від 15 до 30 липня ц.р.

**

На Табір Виховників Юн. ОДУМу їдуть з нашої філії **НАТАЛКА ЯРР** і **ХРИСТЯ ГРИПА**. Можливо після табору залишаться на **КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР**.

**

ЛІДА ЯРМУЛОВИЧ повернулася після кількомісячної праці з виставкою Design USA яка перебувала в Сов. Союзі. Своїми враженнями та переживаннями поділилася з членами ОДУМу та ТОПу в середу 6-го червня. Дуже цікаві були її оповідання і ми є сердечно вдячні Ліді за них.

**

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ в родині Прокопюків: син Іван одружується з Світланою Артюк. Бажаємо щастя, здоров'я для молодят і всієї родини.

**

В понеділок 25 червня в Міннеаполісі виступить з концертом хор хлоп'ят та юнаків „ДУДАРИК“ зі Львова, Україна. Складається з 65 учасників віку від 8 до 17 років. Цей широко відомий хор з України робить концертне турне по США і Канаді. Місце виступу: Укр. Американський Центр — 301 Мейн Ст. Мплс. НЕ. Початок 7 год вечора. Запрошуємо наших членів і приятелів прийти на цей небувалий виступ-концерт.

**

Довідуємося, що наша активна і завжди працююча Ванда БАГМЕТ дістала високе відзначення за свою працю в фірмі ЗМ разом з підвищенням до головного спеціаліста-дослідника в Аналітично-Дослідній Лабораторії Корпорації ЗМ. Почесне відзначення для В. Багмет прийшло за її високі наукові кваліфікації та 16-літню працю в Anatomic Spectroscopy Lab. Вона є автором кількох наукових публікацій в журналах Analytical Chemistry, J. Am. Chem. Assn., Inorganic Chem. Щирі гратуляції Ванді, за її успіхи.

(Інформатор ОДУМ-у Міннесоту)

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

**ОРКЕСТРА
NOVA**

CORRESPONDANCE
ROMAN (514) 634-4778
MONTREAL, CANADA

RXX 86

SPECIAL MUSIC FOR SPECIAL OCCASIONS

ОРКЕСТРА НА ВСІ ОКАЗІЇ

Бл. п. ЯРОСЛАВ КІТ (Оттава, Канада)

12-го червня, 1990 р., в Оттаві на 58-ім році життя упокоївся сл. п. мгр. Ярослав Кіт.

Ярослав народився 18 березня, 1933 р., в місті Болехові на Бойківщині в свідомій українській родині Теодора і Євфросинії Кіт. Батько помер коли хлопцеві було 5 років.

В 1944 р., Ярослав з мамою і сестрою Надією залишили Україну. Після закінчення війни жили в Німеччині в таборах. Тут Ярослав ходив до української школи, належав до Пласту, займався спортом, грав на скрипці.

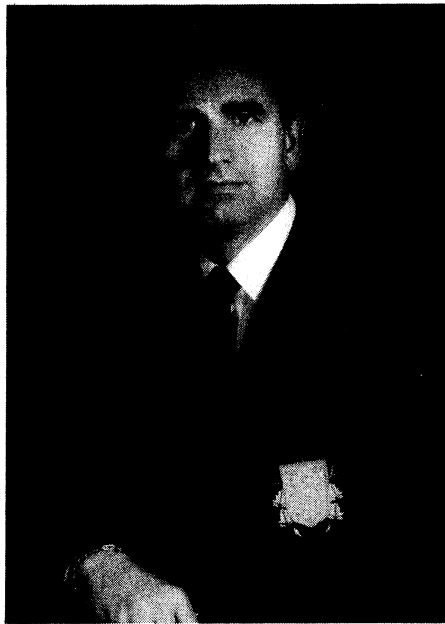
В 1949 р., родина виїздить до Канади, спочатку в провінцію Квебек, а рік пізніше до Торонта. Тут Ярослав кінчив середню школу і вчився в Торонтонському університеті. Був активним в Українським Студентським Клубі, в Пласті в спортивнім клубі Тризуб. Отримав ступінь бакалавра (ВА) і став вчителем історії в середній школі.

В 1966 р. здобув ступінь магістра (МА) в Ніягарському університеті і в цім же році одружився з Валентиною Шапкою, теж вчителькою. Спочатку молоде подружжя вчителювало в Ст. Кетеринс, і Ніягара Фалс, а пізніше переїхали до Оттави де прожили 22 роки. Тут в них народилося троє дітей: Борислав (19 р), Зоряна (18 р) і Ярослав (16 р).

В Оттаві Ярослав був головою Пласт-Прияту; секретарем осередку Ліги Визволення України; членом будівельного комітету в українській католицькій громаді; був представником журналу «Молода Україна» в Федерації Багатомовної Преси; був членом в «Товаристві Істориків».

Сл. п. Я. Кіт вивчав історію України, зокрема історію українських Церков. Цікавився мистецтвом, філіателістикою, архітектурою. Був добрим фотографом. В останніх роках він виробився на здібного і відважного журналіста. Його статті й репортажі з чотирьох поїздок в Україну, і з поїздок в інші країни Європи і Близького Сходу, та з українського життя в Канаді, були вдумливі і об'єктивні, їх друкували майже всі газети і журнали української діаспори. Його нариси і листи появлялися теж в англійських газетах. Ярослав з дружиною Валентиною подбали що усі їхні діти відвідали Україну.

Ярослав жив подіями в сучасній Україні. Він радів як виходила з ка-

Бл.п. Ярослав Кіт
1933-1990

такомб Українська Католицька Церква і як соборник він тішився як воскресала Українська Автокефальна Православна Церква. Він вірив що за успіх українського відродження несе відповідальність кожен українець. І свою частину праці Ярослав виконував послідовно і сумлінно.

В 1977 і 1983 роках Ярослав мав тяжкі серцеві операції. Та не зважаючи на ослаблений стан здоров'я він далі працював в школі, в громаді, подорожував. 11 червня цього року Ярослав втретє мусів перейти серцеву операцію, цей раз досить ризиковну, але він вірив що все буде гаразд. Однак після операції до свідомості вже не прийшов, й 12 червня відійшов у вічність.

В Оттаві панахиду за душу покійного, відправили 14 червня в укр. католич. церкві св. Івана Хрестителя, отці Шевчук і Йосиф Андрішин. Були також присутні православні священники — Роман Божик і Максим Лисак. Було багато людей, в тім числі учні, вчителі, представники української громади. Присутні склали 1485 дол. на будівельний фонд собору св. Івана Хрестителя.

На другий день тіло покійного було перевезено до Торонта в похоронне заведення Кардинал де вечером отці Йосип Жила, Петро Івасків і Роман Цурковський відправили панахиду. А в суботу, 16 червня, в церкві св. Покрови отець Йосип Жила в сослуженні о. Михайла Лози відправили заупокійну Службу Божу. Опісля, тіло покійного було поховане на укр. православнім цвинтарі св. Володимира в Оквіл. Там в бу-

динку Культури також відбулась тризна.

На тризні про життєвий шлях бл. п. Ярослава Кота подав його довголітній приятель д-р Олег Троян. Мали слово отець Михайло Лоза, швагер Орест Полюх, кума Маруся Сорока, вчитель Юрій Ганас і свояк Леонід Ліщина. Всі промовці підкреслили доброту і шляхетність Ярослава та його відданість своїй родині і Україні. Вони ствердили що Ярослав мріяв про те щоб його діти з часом перебрали естафету батька і продовжували його благородну працю. Це був би для Ярослава найліпший пам'ятник. На кінець, від родини мав слово старший син Борислав. Він подякував отцям за молитви і подякував всім тим що в тяжку годину прийшли з моральною підтримкою родині, а також допомогли з похороном.

Замість квітів на могилу сл. п. Ярослава Кота присутні склали 525 дол. на дітей потерпілих в чорнобильській катастрофі, 325 дол. на Рух і 235 дол. на укр. пресу, разом 1085 дол.

Хай буде тобі дорогий Ярославе канадська земля легкою, а пам'ять про тебе хай завжди буде з нами.

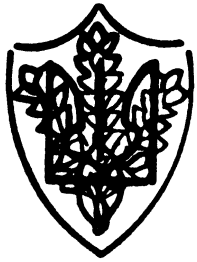
Л. Ліщина

**МОЛОДЬ
МАЙБУТНЄ НАЦІ!
ДОПОМАГАЙТЕ МОЛОДІ
МОРАЛЬНО
І
МАТЕРІАЛЬНО**

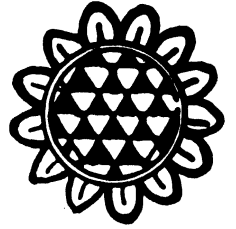
**ЧИТАЙТЕ
“МОЛОДУ УКРАЇНУ”**

**І
ПОШИРЮЙТЕ
ЦЕЙ ЖУРНАЛ
МІЖ
СВОЇМИ РІДНИМИ**

**І
ЗНАЙОМИМИ**

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

А. ШКУРКО

ПОБАЖАННЯ

Люба, дівчинко, чи хлопче,
Вчися грамоти охоче!
Буду радий, як зумію,
Догодити грамотію.
Хай читає потихеньку
Мою книжечку тоненьку.
Хоч вона не мудрувата —
Знайде в ній добра зернята.
Прийме їх душа дитяча —
Проросте в ній добра вдача.
Зло, липуче і погане,
Вже ніколи не пристане.
Бо цього, малий мій друже,
Піл Шкурко бажає дуже!

КЛУБОК

— Глянь, бабусю, у куток:
В голках твій увесь клубок!
Я хотів їх повиймать —
Кров біжить із рученят.
Як же зв'яжеш ти мені
Шарф й носочки шерстяні?
— Не хвилюйся, малючок:
Не клубок то — іжачок.
Не жени його: він гість,
Хай поп'є в нас і поїсть.
За добро твоє усе
Він гостинців принесе.
І горіхів, і грибків,
Щоб твій пальчик не болів.
Буде цілим і клубок:
Ним гуляється коток.

МАНДРІВНИЦЯ

Йшла Маруся по дорозі,
Заболіли в неї нозі.
Відпочити захотіла —
На дорогу прямо сіла.
Обминайте Марусинку:
Потребує відпочинку.
Бо далека ще дорога:
Від стільця аж до порога!

СУНИЦІ

Поховалися суниці
На галявині в травиці.
Діти з міста налетіли,
А вони ще не поспіли.
Тож сховалися під листя,
Де роса висить перлиста.
Потрапляти неохота
Ще зеленими до рота.

ДОЩИК

— Бризни, дощику, із хмари
На дорогу й тротуари.
Ще й побався з діворою
Ти веселкою-дугою.
— Мої пташки галасливі,
Справи в мене більш важливі.
Поле, ніжне і зелене,
Пропада зовсім без мене.
Листя жовкне без водиці
І у жита, і в пшениці
Стебла висохли — як нитки,
І благають: «Пити, питки!»
Й напоїти цю дитину
Я з країв далеких лину!

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

**ПРИЄДНАЙТЕ хоч ОДНОГО члена
ДО ОДУМУ!**

КОНКУРСИ „МОЛОДОЇ УКРАЇНИ“

КОНКУРС 1990

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезії, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

1-ша:	\$200.00	2-га:	\$175.00
3-тя:	\$150.00	4-та:	\$100.00
5-та:	\$70.00	6-та:	\$50.00
		7-ма:	\$40.00

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівеень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу «Молода Україна» до 31-го грудня 1990 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу «Молода Україна». Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 8,168 дол. що склали:

\$4,006.00	Федір і Надія Бойко
\$1,000.00	Андрій Степанченко
\$175.00	Ярослав і Тетяна Романишини,
По \$500.00	Головна Управа ТОП-у Канади, Іван Дубилко, Головна Рада СВ ОДУМ-у Канади
\$300.00	Андрій Степовий
\$201.00	Колишня філія ТОП-у в Монреалі
\$121.00	УРДП в Монреалі
\$100.00	Василь Шимко,
\$85.00	Іван Даценко,
\$50.00	Дмитро Кірев,
\$30.00	Родина Л. Мазурець,
\$25.00	Ніна Яців.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Чеки просимо виписувати на «Moloda Ukraina». На жертви будуть видані поквітування для звільнення від податку.

Центральний Комітет ОДУМ-у

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у

„МОЛОДА УКРАЇНА“

з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛІ АМ 1540
в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ФОНД ІМЕНІ ПЕТРА І ОЛЬГИ НЕЛІПІВ

Брати Неліпи — Василь і Григорій — заснували фонд при „Молодій Україні“, у пам'ять своїх батьків, світлої пам'яті Петра й Ольги Неліпів, які відійшли у вічність 1985 року. Цей фонд має бути непорушним, а відсотки з нього будуть призначатися на винагороди українській молоді, за визначну діяльність у різних галузях українського життя.

Редакційна колегія журналу матиме за свій обов'язок винагороджувати одумівок і одумівців за успіхи у навчанні, в гуртках самодіяльності, за визначну організаційну працю та за успіхи у спорті — на рекомендацію філії ОДУМ-у.

Фонд нараховує \$6,500.00. Склали:

Сини — Василь і Григорій Неліпи з родинами	\$5,000.00
Василь і Людмила Неліпи (У першу річницю смерті батьків)	\$1,000.00
Іван і Мотря Носовенки	\$400.00
Юрій і Олена Лисик у пам'ять своїх батьків	\$100.00

КОНКУРС НА СТАТТІ ПРО ЖИТТЯ В УКРАЇНІ В 1930-их РОКАХ

Щоб одумівська і прихильна до ОДУМ-у молодь ближче познайомилась з життям українського народу в Україні в 1930-их роках, проголошуємо конкурс на найкраще написані статті. Статті мають бути 500 до 2000 слів і мають бути подані джерела. Також мають бути залучені копії уривків важливіших джерел. Мова може бути неукраїнська, але переможець отримає тільки половину призначеної нагороди.

Нагороди будуть слідуєчі:

	14-17 років	18-30 років
Перша	\$200	\$300
Друга	\$140	\$200
Третя	\$80	\$100

Нагороди є з фонду пам'яті Катерини Мороз. Цей фонд в сумі 10,000 дол. створили чоловік покійної Григорій Мороз і родина.

Жюрі робитиме рішення про зміст, вживання нових джерел і загальну вартість статей. Статті мають бути надіслані на адресу журналу „Молода Україна“ до 31-го грудня 1990 р.

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДИ
США, КАНАДИ ТА ЄВРОПИ
ЗАПРОШУЄ ВСІХ НА ЦЬОГОРІЧНУ

ЗУСТРІЧ ОДУМ - у

З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ
присвячену

40-ЛІТТЮ ІСНУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ,

ЯКА ВІДБУВАТИМЕТЬСЯ ПІД ГАСЛОМ
„МИ Є. БУЛИ. І БУДЕМ МИ!“ (І.П. Багрянний)

31 СЕРПНЯ, 1 і 2 ВЕРЕСНЯ

на одумівській оселі „УКРАЇНА“ — Лондон, Онтаріо, Канада.

ПРОГРАМА:

П'ЯТНИЦЯ 31 серпня, 8-ма год. вечора:

Забава — „Рок до рана“. (Популярна рок музика з України.)
В залі „Полтава“.

СУБОТА 1 вересня:

11:00-4:00 год. — Спортові змагання, серйозні та жартівливі для всіх,
незалежно віку.

БЕНКЕТ І ЗАБАВА О 6-ій годині вечора

Головним промовцем на бенкеті буде Юрій Мартинюк-Нагорний, перший голова Ц.К. ОДУМу.
Господар бенкету — Андрій Шевченко — Голова ГУ ОДУМу в США.

До танців на заставі приграватиме оркестра „Одночасність“ з Торонто.

Вступ на бенкет і забаву — 30 кан. дол.

для молоді до 17 років — 25 кан. дол.

Вступ на забаву — 15 кан. дол.

НЕДІЛЯ 2 вересня:

10:00 год. ранку: Польова Служба Божа

12:00 год.: Дефіляда одумівців в одностроях та святочне слово голови Ц.К. ОДУМу
Миколи Мороза

1:00 год.: Обід

2:00 год.: Ювілейний концерт

(Про участь в концерті звертатися заздалегідь

до пані Валентини Родак (416) 255-8604)

4:00 год.: Змагання в Бейсбол (США проти Канади)

7:00 год.: Печення кукурудзи

ПІСЛЯ ЗАХОДУ СОНЦЯ: „Запалала наша ватра“ — весела ватра з програмою
та несподіванками

Офіційне закриття „Зустрічі“

Hotel Accommodations:

Ramada Hotel
Exeter Road
(519) 681-4900

Comfort Inn Hotel —
Wellington at Exeter Rd.
(519) 681-1200

Hampton Court Hotel
Wellington Rd.
(519) 681-2020

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
«МОЛОДОЇ УКРАЇНИ»
ЖЕРТВУВАЛИ:**

З весілля Дмитра і Маргі
Ноженко,
Лондон, Онт. **\$230.00**

Замість квітів на свіжу
могилу сл.п. Ярослава
Кота склали:
Ліда Кізюк (з дому
Шапка) з дітьми,
Вінніпег, Ман., **\$100.00**

Олександр і Люба
Харченко, Торонто,
Онт. **\$75.00**

Євген і Марія
Шапка, Торонто,
Онт. **\$20.00**

Іван і Рая Мачула,
Торонто, Онт. **\$20.00**

Левко і Віра Соко-
ловські, Торонто,
Онт. **\$20.00**

В. Столяр, Брентфорд,
Онт. **\$75.00**

Д. Запішний, Порт Ро-
бінсон, Онт. **\$28.00**

М. Турянський, Чікаго,
Іл. **\$20.00**

Л. Гузик, Ванкувер,
Б.К. **\$15.00**

І. Манько, Ошава,
Онт. **\$10.00**

М. Юценко, Лондон,
Онт. **\$10.00**

А. Хоменко, Морівіл,
Пн., США **\$10.00**

Г. Шевченко, Австра-
лія **\$10.00**

О. Багнівський, Елкгарт,
Інд., США **\$9.00**

О. Смолянський, Бетле-
гем, Пн., США **\$10.00**

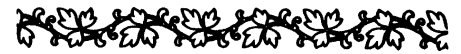
К. Миколаєнко,
Австралія **\$6.50**

Ю. Колос, Торонто,
Онт. **\$5.00**

А. Сосна, Ошава,
Онт. **\$5.00**

В. Шевченко, Форт Вейн,
Інд., США **\$5.00**

**Жертводавцям і прихильникам
«Молодої України» щира подяка.
Редакція і адм. «М.У.»**

**Батьки! Матері!
Чи Ви вписали своїх дітей
до ОДУМ-у?**

Обід на відпочинково-виховному таборі Юн. ОДУМ-у.
Оселя „Україна“, липень 1988 р.

Фото: Лариса Байрачна

Mr. N. Hawrysch 407
16 Indian Road Crescent
Toronto, Ontario
M6P 2E8

TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 2.00 дол.
в США і Канаді

N. - J SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road
LONDON, ONTARIO
N6L 1A6
(PRE-MIX CONCRETE)

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНИГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

**БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО — ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ**

**що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$12,500.000.00
членського майна.**

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси
обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.
Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму укра-
їнському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з
чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну.
Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спорто-
вим справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським
студентам у вищих школах. Видає свій демократичного напрямку часопис-
тижневик „Народня Воля“ українською і англійською мовами та англомовний
журнал для молоді „Форум“. Для вигоди своїх членів і всіх українців прова-
дить літню вакаційну оселю „Верховина“ з мальовничим розкішним парком,
модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері
та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах
в Глен Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U.S.A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649